

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' כל שיעורי חכמים
 וכו'. עיין לעיל מו ע"א
 תוס' ד"ה עד: תוס' ד"ה
 שיעורין וכו' דע"י יחוד
 מיידי. עיין לקמן דף עב
 ע"ב תוס' ד"ה בשעת:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שיעורן וכו' מלאכה ראשונה ואי יחדו מה לי כז"ל ותיבת ועוד נמחק:

מוסף רש"י

אבד ניקב טרופה.
 ונלקמן מפרש יקב צלניו
 ממקום שהיה עבה, דכל
 קולשיה שפיה כשרה (לעיר)
 חותך מעובר (בבב).
 ושכמעיה. והיה החמיה
 מעובה, מותר באכילה.
 כדילין בגמרא
 מכלל צנחמה תלכו ורשן
 מן הטחול (רמב"א)
 ההכליות. של צנחמה עמה,
 אסור באכילה. ואע"פ
 שניחו צנחמה לא הותר
 בשחיטתה, להכי נקט טחול
 וליות משום (דמי) דלא
 מיטרפא הוא (דמי).

עד לוג שיעור זה ניתן לשכרי כלים שלא היה תחלתן אלל עד ללוג דלס היה תחלתן יוטר מלוג אללוי שיעור שכרי דרדעיית הלוג דללקמן: **מלוג עד סלל** כלי שהיה תחלתו יוטר מלוג כגון שנים או שלשה לוגין או יוטר ^(ט) על סלל שיעור שכרי דרדעיית הלוג:

**סאה כלמעלה. ושיעור שצריך צחלי
לוג כדלקמן: סאים כלמעלה.**

ושיעור שצריכו צמורה להניח (שם) וצמח
כלים (פ"ב מ"ב) צלוג שלם: והסניא
לוג כלמטה נו'. אלמא צכוליה עד
ועד צכלל: הסם לחומרא. משום
לכי אמרינן צבו עד ועד צכלל דאלינן
לחומרא דמטמינא צשטרי צשיעור
יוצא אצל קטנא וכאשר דרז נחמן
אי הוה אמרינן צבו עד ועד צכלל
הוי קולא לאכסורה ואשמועינן רב
נחמן דכל היכא דקטני עד ויל ציה
לחומרא ואי עד ועד צכלל קולא
היא אימא עד ולא עד צכלל: כל
שעוריהם של חכמים להחמיר. אי
מזומנא חומרא הוה שעריה. אי
צמזומנא ואי מזומנא קולא שעריהו
צשוחק: חוץ מכגרים של חכמים.
ששינוי צגדה (דף נח:) דהרואה כתם
של דם צצגדה כגרים טמא דמספקין
לה צדם נדה אע"ג די משערת
ליה צמזומנא חומרא הוי לא הויא
טמאה אלא ציותר מכגרים אצל
כגרים עצמן מחזיקין ליה דם
מאכלות והיינו להקל דאע"ג דכגרים
שעורו צענין כגרים ועוד והכי תנא
צהרואה כתם (שם נח:) וטעמא משום

דכתמים ע'מנן דרבנן דמלחוריייתא עד דחזירא מגופה דכתמא
(ויקרא טו) דס יריה וזבה בצשרה: **דיקא נמי**, דהא דקתני לוג
כלמטה סאה כלמטה משום חומרא הוא ולאו דנימא נמי במקום
הולא עד ועד בכלל: **דקתני עלה דהאי**, דחלל היוצא חמשה
טפחים כלמטה טמא עד דקמי ועד חמשה טפוח ועד עד בכלל:
עשרה כלמטה, דהאי עד דקתני ועד עשרה טמא ועד בכלל קאמר
אלמא דבר חומרא אזיל: **חוסך מעובר**, שצמעי הצהמה ולא
יאל מתוכה: **מוסר**, סאבר באכילה וניתר ששחיטתה כעובר ענמו
וטעמא מפרש צהמה התקשה (לקמן טז), מכל צהמה מחלולי: **מן**
הטחול ומן הכליות, של צהמה אס נתחך מרס אף על פי שלא
הוי'א החתיכה מתוכה סאבר צהמה צהמה מן החי והאס קא
ליף טעמא מאותה תחלול: **שלמה** ולא חסרה כלומר כשהיא שלמה
היא דקאמינא לך כל צהמה תחלול להמיר דבר אחר שגופה אלא
כשהיא חסרה דנמנא צהמה מחסרונה הוא לא שרינא לך כל צהמה
דהיינו הנמנא צה, ומכל מקום שמעינ מינה דהיא עצמה שריא
אף על גב דנתחך מן הטחול ואין חיתוך בלא נקב דכל נקב משום
חיתוך הוא: **הוא הדין דבהמה נמי אסירא**, דחמיר ניקב ונתחך
מניטול לגמרי שעל ידי הנקב הוא הולך ומוסיף מכאוב והחולי
רב בגופה: **אידי דננא רישא מוסר**, בחתיכה עצמה דלא'טרקין
לא'שמועינן ללאו אבר מן החי הוא תנא איסורא דסיפא נמי בחתיכה:
לקסא **בזוליא**, כגון מליא מוגלא: **בזוליא אחס**, וכ"ש בשמיניה:
למקום

כִּי יָחִיד וְהָא דַּמְנָן בְּמַסְכַּת כְּלִים פֶּרֶק י"ג (מ"ה) מַחֲטָ שֵׁיטֵּל שֶׁ
קִאֲמַר אֵלֶּה שַׁעֲשֵׂה שׁוֹם תִּיקוֹן אֲבָל הֵיכָא דְהוּי מִנָּה לְעִינֵין עוֹמֵמָה ע'
אֲלִיבָא דְרַבָּא בְּגוֹלְמֵי דְזִימְיָן דְּמִימְלִין עֵלְיֵיהּ וּמַשׁוּי לָהּ מִנָּה מַשְׁמַע
וְהוּאִיל וְרֹאשֵׁיהּ לְהוּיֹת כְּלֵי ע"י יָחִיד וְהוּיֹה קֵשֶׁה מֵהֵיכָא דְלִמַּר בְּצֶרֶק
מִיִּינוּקוֹת יִשְׁ לָהֶם עֵינַיִל טוֹמָאִין אֲזִי לָהֶם עֵינַיִל טוֹרִים נְטִלוּ
לְהִקְשׁוּ ע"ג כְּלֵי חֶסֶד רַבִּי יִחָדוּ אֲמַר הוּאִיל וְרֹאשֵׁי לְגִמּוּעַ צוּ מִיִּין ל
לְגִמּוּעַ דַּעַל כְּרַחֲךָ בְּלֹא יִחָדוּ מִיִּירֵי מִדְּפִלְגַּי עֵלֶה ר' יוֹסֵי בְר' חִינְיָא ו
מֵה לִי לֹא הִיָּה לוֹ עֵינַיִל מַעֲוֹלִם מֵה לִי הִיָּה לוֹ עֵינַיִל וְיִטַּל וְעוֹד מִדְּרֵי
סָאָה וְיִשַׁב עֵלֶיהּ כו' וְא"ר אֲלַעֲזָר אֲזִמְרִים בְּמִדְרָסוֹת עֲמוֹד וְנַעֲשֵׂה
אֲמַר אֶף אֲזִמְרָא בְּטוֹמָא מֵת עֲמוֹד וְנַעֲשֵׂה מִלֻּאֲכֵתוֹ וְהֵיכָא ע"כ בְּלֹא
לִיָּה מִדְּכַחֲבִי אֲשֶׁר יִשַׁב עֵלָיו הִזַּב מִי שְׁמִיחָד לִישִׁבָּה יֹאֵל זֶה שְׁאֲזִמְרֵי
לְהִזְרִי עֵינַיִל בְּקִדְאָמַר הֵסֵא אֲזִי לְנִימָר דְּחִשִּׁי כְּלֵי ע"י דְּבִר
הוּאִיל וְרֹאשֵׁי לְהִקְשׁוּ ע"ג גְּבִי כְּלֵי חֶסֶד וְיִחָא אֲמַר פֶּסַח אֲזִי בְּצִלְתָּא
אֲחִיתָ וְאִפִּילוּ אֲח"ל דְּבַעֲלָמָא טוֹמָא בְּלֹא יִחָדוּ הֵכָא שְׁעוֹד לְמַלְאָכִי
סְגִי לִיָּה בְּגִימּוּעַ מִיִּס דְּהוּי כְּמוֹ עֲמוֹד וְנַעֲשֵׂה מִלֻּאֲכֵתוֹ: הָא

בר שיטורי חכמים רהמורי. וא"ס צפרק תפלה השמר (צמר)
 בכלל אי לא עד ועד בכלל ופשיט דעד ועד בכלל דומיא דההיא
 בכלל דמכוח התם וליינו קולא שיכול להמתיך ולהתפצל עד סוף
 ההתפלל כל שעה רביעית וא"ס ור"ה פשטי ליה דעד ארבע
 דקדאמר הכא גבי ההיא דחבל היוזא מן המטה דחמשה כלמעלה

אלו טרפות פרק שלישי חולין

שיעורין בבדי סיכת קטן ועד ר'א. אבל אם היה תחלתן יומר מלוג צעיין שיעור גדול לשברים יומר מכדי סיכת קטן ואפילו יחדו בטלה דעמו אבל כל אדם ואין יחדו דאין דרך ליחד שברים הבאים ממלי גדול לאורך סיכת קטן וכן נראה דע"י יחדו

ועד לוג מאי לאו לוג
 "ת"ש⁶ מלוג עד סאה
 ה כלמטה לא סאה
 עד סאתים בחצי לוג
 לא סאתים כלמעה
 ואה כלמטה סאתים
 "דא"ר אבהו א"ר
 בכמים להחמיר חוץ
 נקל דיקא נמי דתני
 ה כלמעה עשרה
 : "אמר רב עיירא
 נו אלא ניטל אבל
 יסי בר אבין ואיתימא
 תך מעובר שבמעה
 ול זמן הכליות אסור
 פא שריא הוא הדין
 יא אידי דתנא רישא
 סיפא אסור באכילה
 לחוד ונחתך לחוד:
 "רכיש בר פפא
 הה בכוליא אחת
 והוא דמטאי לקותא
 למקום

לרמונים וי"ל דההיא לתוספתא מייתי דללא חזי על ידי יחוד ז"ל
 ומיקון וזהכי בשצרים הפחותין מכשיעור המפורש כאן בשמעין
 דמחמת גריעותא לא מהני יחוד אבל היכא דלא ציץ יחוד דלין
 דמחמת אלא יחוד לא אמרן דכיון שטיהר שוב לא יקבל טומאה
 לנפשו והא דמתן בתוספתא כלים (פ"ה מ"ח) מחבו חוליות פחות
 מארבעה טפחים טעור מירחו בטיט מקבל טומאה משיסקינו לאפות
 זו סופגין א משמע דלחא דלא ציץ טומאה ע"י תקון שאני ההם דחשיב כליי
 גמור ע"י שנעשה אחר כך שלם כמחילה ע"י תקון אבל שצרים
 קטנים אין תנאים להיות עוד כלים ע"י שום תקון וא"ת לפי מה
 שפירש דלא מהני ראיות לשצרים לקבל טומאה עד שיחד הא צפרק
 כל הכלים (שם דף קד:) פליגי ר"מ ור' יהודה ככלי שנשבר שצרים
 וראוי למלכה אחרת לענין לטטול דר' יהודה אומר לטטול משום
 נולד ור"מ שרי דלית ליה נולד אלא כי"ע מודו שאם נשבר מעצבר
 שבת דלא הוי נולד ושרי לטטולי שבת הואיל וראוי למלכה אחרת
 אלאמא מנא הוא לענין שבת ואם כן לענין טומאה נמי מנא הוא
 כדאמר רבא צפרק כל הכלים (שם דף קג:) גבי מחט של יד
 מדלענין טומאה לאו מנא הוא לענין שבת נמי לאו מנא הוא ועוד
 מוכיח ההם^ט דלא ציעין יחוד לענין שבת גבי רבא דליטאוס טמאיה
 בציטא ואחא שמעיה ושקל חספא וקא מכפר ויהי ומפרש שם
 משום דליני הוה בחדר חזי לאיכסויי ביה מנא וי"ל דלעולם ציעין
 יחוד לענין טומאה ובה דקאמר רבא מדלענין טומאה לאו מנא
 הוה היינו אפילו ע"י יחוד דכיון דניטל^י חודה או עוקצה לא מהני

לא עוקלת טהורה ואם התקיימה למיתות טמאה לא יחוד צעלמה
 יחוד לענין שבת לא תקנו יחוד וכן משמע הסם בהיה דהגרמא אציי
 ע"ג דטהורה היא דלכתי לא מיימלך עליה אפילו הכי מותר לטלטלה
 לא אשה יואלה (שבת 77 נח) העושה וזין למכתשת ודעריסא ודמטפחת
 וכן עדיין טומאתן עליהם ודמפרט ר' יוסי זר' חנינא והאילי ורחיזי
 וכן אלאה בריות צעלמה לא יחוד מכלל טומאה אצ"פ שלא יחודו
 מטמא משום גימוע דבעינן מעין מלאכה ראשונה (ב) ועוד אי יחודו
 עליה ורבי יוחנן לא ציי מעין מלאכה ראשונה והא תניא יכול כפה
 ללכתו ואין אומרים בטמא מת עמוד ונעשה מלאכתו ורבי יוחנן
 דרומיא דכפה סאה וצ"ב עליה דאיידי כאלא יחודו לישיבה דממעט
 עמוד ונעשה מלאכתו וצ"ל דשאי גיבז וזין דכיון שגם הדינן יכול
 עט שעדיין ראו לגמוע וקדם חזרת עיניו ואפילו בלא יחוד ולמד'
 מעין מלאכה ראשונה הכא נמי לא מהני לגמוע מים הדיוטין מלאכה
 ראשונה ע"י חזרת העיניו לא לא דרואי להקישו לא היי טמא אלא
 לחומרא. השתא חזר בו מכל מה שפירץ והו כמא אלא:

(ט.) דקאמער רבי יהודה עד ד' שעות וצעי צממא ^אאי עד ועד
רבי יהודה גבי תפלת המוספים עד ח' ^אשעות דהוי עד ועד
רבע וי"ל דליכא נמי חומרא ללא אמרינן עבר זמנו וחי"ב עדיין
ותפלת המוספין דלמא האי עד ועד בכלל והאי עד ולא עד בכלל
שרה כלמשה וי"ל דאחי הכא דשניהם שוים דתרויהו ^אלחומרא:
והרי

נה.

עין משפט
נר מצוה

דג א ב מיי פ"ח מהל'
שחיטה הלכה כו סמג
עשין סג טוש"ע יו"ד סי'
מד סעי' 3:

שיטה מקובצת

א דאם הייז תחלתן יותר מלוג בעינן שיעור גדול יותר לשבריו יותר מכדי סיכת קטן מלוג ועד סאה כן נמצא בס"י: **ב** מותר: אותו אבר באכילה וניתר: **ג** לאפות בו סופגנין דמשמע: **ד** גבי תפלת המוספין עד שבע שעות:

דבינו גרשום

[illegible]